

Nieuwsbrief maart 2020

Nieuws uit Nederland

Pensioenvoorziening Dga afgekocht door leningen bij eigen pensioen B.V.

Belanghebbende in deze casus heeft per 1 januari 2006 gebruik gemaakt van de mogelijkheid van geruisloze terugkeer uit de BV. Daarbij is de bij deze B.V. opgebouwde pensioenvoorziening ondergebracht in een speciaal daarvoor opgerichte pensioen-B.V. Gelijktijdig daarmee verkrijgt de pensioen-B.V. een vordering op de man in verband met de geruisloze terugkeer, een "terugkeer-lening". Begin 2015 sluit hij voor € 50.000 aan nieuwe leningen af bij de pensioen-B.V. De vordering van de B.V. bedraagt op 31 december 2015 in totaal € 364.622. De B.V. heeft op dat moment geen liquide middelen. De inspecteur stelt primair dat de man gelden heeft onttrokken aan de pensioen-B.V. Subsidiair stelt hij dat sprake is van onzakelijke leningen. Beide standpunten leiden er volgens de inspecteur toe dat sprake is van een gedeeltelijke afkoop van de pensioenverplichting, waardoor de waarde in het economisch verkeer van de totale aanspraak van € 349.363 in 2015 tot het belastbaar loon van X behoort.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant beslist dat de inspecteur aannemelijk heeft gemaakt dat belanghebbende onvoldoende verhaalsmogelijkheden biedt ten tijde van het aangaan van de nieuwe leningen in 2015. Zijn persoonlijke financiële positie is dermate zwak dat een reële kans op terugbetaling ontbreekt. Volgens de Rechtbank zal een onafhankelijke derde niet onder dezelfde voorwaarden dergelijke leningen aan de man verstrekken. Hij heeft volgens de Rechtbank over de gelden beschikt in zijn hoedanigheid van rechthebbende op de pensioenaanspraak. De Pensioen-B.V. heeft feitelijk met het verstrekken van de geldbedragen een deel van het pensioen uitgekeerd aan hem. De B.V. kan hierdoor gezien haar financiële positie niet langer aan haar verplichtingen voldoen. De man heeft volgens de Rechtbank een bedrag genoten waartegenover een verlies aan pensioenrechten staat en dan is er sprake van een (gedeeltelijke) afkoop van pensioen.
Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant d.d. 19 december 2019.

Winstuitdeling B.V. door toename rekening courantschuld Dga

Een Dga en zijn echtgenote houden samen 100% van de aandelen in hun pensioen-B.V. Zij zijn beiden bestuurder van deze B.V. De Dga heeft een eigenwoninglening bij zijn B.V. van ruim € 650.000 en een steeds verder oplopende rekening-courantschuld aan de B.V. van ruim € 600.000 eind 2014. In dat jaar neemt de rekening courantverhouding met € 113.979 toe, waarvan € 45.000 voor aankoop van een perceel grond. De inspecteur is van mening dat de B.V. een uitdeling heeft gedaan aan de Dga vanwege de toename van de rekening-courantschuld.

De Rechtbank oordeelt dat de inspecteur geslaagd is in zijn bewijs dat de toename van de rekening courantverhouding in 2014 een uitdeling is. De Dga en zijn echtgenote hebben onvoldoende inkomsten en vermogen om de toename van de rekening courant aan de B.V. af te lossen. De waarde van de aandelen in de B.V. tellen daarvoor niet mee.

Een uitzondering geldt voor de opname van € 45.000 voor de aankoop van een perceel grond. De Dga heeft later dit perceel verkocht en met de verkoopopbrengst de rekening-courantschuld deels afgelost. De opname van € 45.000 in rekening courant heeft het vermogen van de B.V. daarom niet definitief verlaten volgens de Rechtbank. Die is bovendien van mening dat zowel de B.V. als de Dga zich bewust moeten zijn geweest dat de Dga een deel van de toename van de rekening-courant niet kan en zal aflossen.

Bron: Rechtbank Den Haag d.d. 9 januari 2020.

Stamrecht belast na onderdekking in stamrecht-B.V.

En nog een soortgelijke casus. Hier heeft een Dga in 2006 een ontslagvergoeding ondergebracht in een stamrecht-B.V. Vanaf 2007 tot en met 2015 zijn er door de B.V. regelmatig uitkeringen gedaan uit het stamrecht en er is daarover ook loonheffing ingehouden en afgedragen. In 2007 is de Dga een eenmanszaak begonnen, welke in 2010 is gestaakt.

De stamrecht-B.V. heeft gelden uitgeleend aan (de eenmanszaak van) de Dga. Per 31 december 2009 bedraagt de lening € 105.000.

Zowel Hof als eerder de Rechtbank komen tot de conclusie dat de lening aan de eenmanszaak/Dga in 2010 door de B.V. is kwijtscholden. Door de kwijtschelding van de lening in 2010 is het vermogen van de B.V. negatief geworden en is de B.V. vanaf dat moment niet meer in staat volledig aan haar stamrechtverplichting te voldoen. Na de kwijtschelding bestaan de activa van de B.V. enkel nog uit vorderingen (deels op de Dga) van € 21.000 en liquide middelen van € 67.000, terwijl de stamrechtverplichting ultimo 2010 € 175.000 bedraagt. De omstandigheid dat de bezittingen van de B.V. een aanzienlijk lagere waarde hebben dan de verplichtingen betekent dat sprake is van materiële, al dan niet gedeeltelijke, afkoop van het stamrecht. En dat betekent dat de volledige waarde van de stamrechtenaanspraak per 31 december 2010 van € 175.000 in de heffing wordt betrokken.

Het verweer van de Dga dat de B.V. in 2016 haar vermogenspositie zodanig verbeterd heeft dat zij vanaf dat moment wel weer in staat is uitkeringen uit het stamrecht te doen, doet er volgens het Hof niet aan af dat zulks ultimo 2010 niet het geval is.

Bron: Hof Arnhem-Leeuwarden d.d. 13 februari 2020.

Dga management-B.V. niet in dienstbetrekking bij werk-B.V.

Twee Holding B.V.'s (A en B) richten in 2006 een werk-B.V. (C) op, waarin ze ieder 50% van de aandelen houden. B.V. C sluit in 2010 een managementovereenkomst met B.V. A en B. Daarbij wordt B.V. A als bestuurder benoemd van B.V. C. Door B.V. A en haar Dga wordt een arbeidsovereenkomst gesloten, op basis waarvan de Dga bij B.V. A in dienst treedt. In de statuten van B.V. C staat opgenomen dat bestuurders door de Algemene Vergadering van Aandeelhouders kunnen worden geschorst en ontslagen. In 2011 wijzigt de aandelenverhouding en houdt B.V. A nog 30% van de aandelen in B.V. C, en B.V. B nog 70%. De inspecteur concludeert naar aanleiding van boekenonderzoek dat de Dga in dienstbetrekking is bij B.V. C, omdat door B.V. A heen gekeken moet worden.

Rechtbank Gelderland beslist dat geen sprake is van een dienstbetrekking. Voor de beoordeling van de formele gezagsrelatie kan er volgens de Rechtbank niet aan worden voorbij gegaan dat niet de Dga, maar B.V. A de bestuurder is.

De Ava kan B.V. A als bestuurder ontslaan, maar dat is niet hetzelfde als gezag uitoefenen over de Dga bij het uitvoeren van zijn werkzaamheden. Verder blijkt nergens uit dat bij B.V. C en de Dga de wil bestaat om een arbeidsovereenkomst tot stand te brengen en dat zij geprobeerd hebben dit te verhullen. Beide Dga's staan van oorsprong in een situatie van gelijkwaardigheid, ook in aandelenverhouding. Om financiële redenen is die verhouding gewijzigd in 2011, maar de Rechtbank vindt het niet aannemelijk dat zij daaraan nooit verder strekkende gevolgen hebben willen verbinden of in een gezagsverhouding tot elkaar hebben willen komen. De Rechtbank leest in de overeenkomst van opdracht niet dat de management fee bij ziekte of ontstentenis van de Dga wordt doorbetaald en gelooft de verklaring van de Dga dat doorbetaling niet de bedoeling is. Dat is ook in lijn met de bepaling in de overeenkomst dat de kosten die B.V. C maakt als zij zelf zorgt voor vervanging in mindering worden gebracht op de overeengekomen vergoeding. Een dergelijke bepaling komt in de arbeidsovereenkomst niet voor. De Rechtbank verwerpt tot slot de stelling van de inspecteur dat sprake is van een fictieve dienstbetrekking.

Bron: Rechtbank Gelderland d.d. 4 februari 2020.

Stamrechtuitkeringen zijn geen pensioen voor verdrag

De vraag in een procedure voor Hof Den Bosch is of Nederland belasting mag heffen over uitkeringen uit een stamrecht die worden gedaan aan een inwoner van Duitsland. Het stamrecht is verkregen bij een ontslag uit dienstbetrekking. De uitkeringen uit het ontslagstamrecht zijn ingegaan op zijn 65e jaar.

Volgens het belastingverdrag met Duitsland mag de bronstaat (Nederland) belasting heffen over inkomsten uit niet-zelfstandige arbeid van een inwoner van de andere staat, als de arbeid in de bronstaat wordt uitgeoefend. Wachtgeld, pensioen en andere uitkeringen ter zake van vroegere diensten mogen alleen in de woonstaat (Duitsland) worden belast.

Volgens jurisprudentie van de Hoge Raad geldt als hoofdregel dat bij inkomsten uit niet-zelfstandige arbeid het arbeidsartikel voorrang heeft boven het pensioenartikel van een belastingverdrag. Het pensioenartikel is van toepassing op een ontslagvergoeding die voorziet in de behoefte aan levensonderhoud vanaf de beëindiging van de dienstbetrekking tot het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd of dient als verbetering van onvoldoende pensioenrechten.

Hof Den Bosch is van oordeel dat de belanghebbende er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat de door hem ontvangen ontslagvergoeding is bedoeld als aanvulling op zijn pensioen. Volgens het Hof dient naar objectieve maatstaven te worden beoordeeld of de ex-werkgever en de belanghebbende hebben bedoeld om een aanvulling op het pensioen overeen te komen. Uit de correspondentie van de belanghebbende en zijn ex-werkgever blijkt dat de vergoeding is overeengekomen voor te derven inkomsten. Er is in de correspondentie geen verband met (een aanvulling op) het pensioen van de belanghebbende gelegd. Ook uit de ontslagbeschikking van de kantonrechter is niet af te leiden dat de vergoeding betrekking heeft op het pensioen van de belanghebbende.

Bron: Hof 's-Hertogenbosch d.d. 16 januari 2020.

Schenking binnen 180 dagen voor overlijden voor 50% belast

Een schenking die wordt gedaan binnen 180 dagen voorafgaand aan het overlijden van een schenker wordt geacht te zijn verkregen krachtens erfrecht. Hiermee wordt voorkomen dat kort voor overlijden een extra vrijstelling kan worden gerealiseerd en de progressie van het tarief kan worden gematigd. Als iemand zo'n schenking vanuit het privévermogen doet zijn de gevolgen duidelijk. Anders is het echter als de schenker ten tijde van de schenking gehuwd is gemeenschap van goederen.

Dit speelt bij een procedure voor Rechtbank Zeeland-West-Brabant. De Rechtbank oordeelt dat de 180-dagenregel bij in gemeenschap van goederen gehuwde ouders maar voor 50% hoeft te worden toegepast als geschonken is aan de kinderen en er nog een langstlevende ouder achterblijft. De Rechtbank is het niet eens met de kinderen dat de 180-dagenregel ook niet van toepassing is op de andere 50%.

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant d.d. 30 januari 2020.

Toelichting Financiën op betekenis Multilateraal Instrument

Het ministerie van Financiën heeft in een korte notitie toegelicht wat het MLI (Multilateraal Instrument) betekent voor Nederlandse belastingverdragen. Het MLI bevat bepalingen tegen belastingontwijking die doorwerken in belastingverdragen van landen die daarvoor kiezen. Het MLI is voor Nederland in werking getreden op 1 juli 2019. Wanneer bepalingen van het MLI van toepassing worden op belastingverdragen die Nederland heeft aangemeld voor het MLI hangt af van de volgende vragen:

1. Wanneer is het MLI in werking getreden voor de verdragspartner?
2. Welke verdragspartner past het MLI toe (Nederland of de verdragspartner)?
3. Welk belastingmiddel betreft het (bronbelastingen of andere belastingen)?
4. Heeft de verdragspartner afwijkingen bedongen op de hoofdregels van het MLI?

In de notitie is een tabel opgenomen van belastingverdragen waarop het MLI doorwerkt. Deze tabel wordt ieder kwartaal geactualiseerd. Afhankelijk van Nederlandse verdragspartners kan het MLI nadien voor meer Nederlandse belastingverdragen van toepassing worden.

Bron: Ministerie van Financiën d.d. 17 februari 2020.

Geen cassatie over dubbele woonplaats

De Staatssecretaris van Financiën heeft de beroepen in cassatie tegen een tweetal uitspraken van Hof 's Hertogenbosch over een dubbele woonplaats ingetrokken.

In de eerste zaak gaat het om een stel dat met pensioen is en deels in Zweden en deels in Nederland woont. Het Hof heeft geoordeeld dat de banden met beide landen voldoende sterk zijn om te spreken van inwonerschap in beide landen. Op basis van het Verdrag Nederland – Zweden wordt het stel geacht inwoner van Zweden te zijn, waardoor ze in Nederland beperkt belastingplichtig zijn. Het Verdrag en het Unierecht biedt in dat geval ruimte aan toekenning van de heffingskorting (belastingdeel algemene heffingskorting en ouderenkorting). Het beroep in cassatie is ingetrokken omdat het oordeel van het Hof volgens het ministerie aanvaardbaar is.

In de tweede zaak heeft het Hof geoordeeld dat een man volgens de Nederlandse wetgeving inwoner is van Nederland, maar volgens de Roemeense wetgeving ook inwoner is van Roemenië. Ook hier speelt het dubbele inwonerschap. Het Hof stelt dat de betrekkingen met Roemenië het nauwst zijn, omdat de echtgenote van de man in Roemenië woont en de man meer dagen in Roemenië verblijft dan in Nederland. Nederland mag slechts heffen over de in Nederland gelegen woning (Box 3). De overige inkomsten mogen worden belast in Roemenië. Dat het Hof de man, gelet op zijn gewoonlijk verblijf, op grond van het belastingverdrag met Roemenië als inwoner van Roemenië aanmerkt, geeft blijk van een juiste rechtsopvatting. Daarom is het beroep in cassatie ingetrokken.

Bron: Ministerie van Financiën d.d. 4 februari 2020.

Dubbele woonplaats: inkomen belast in Nederland

Wederom een procedure over de vraag waar iemands fiscale woonplaats is gelegen. Het gaat hier om een 51-jarige Nederlander die vanaf 1977 grotendeels buiten Nederland werkt. Van oktober 2012 tot en met augustus 2013 werkt hij als vice-president van een Russisch bedrijf in Rusland. In al die 34 jaar hebben hij en zijn echtgenote een woning in Nederland. In Moskou heeft hij een huurflat. In verband met de overname door een ander Russisch bedrijf wordt zijn arbeidsovereenkomst voortijdig beëindigd en ontvangt hij een ontslagvergoeding. Daarnaast ontvangt hij pensioenuitkering en inkomen uit een stamrechtvennootschap. De vraag is waar de man belastingplichtig is en of hij fiscaal inwoner is van Nederland.

Hof Den Haag beslist dat de man in 2013 wel in Nederland woont in de zin van artikel 4 AWR omdat hij een eigen woning in Nederland heeft en in Rusland een huurflat. Verder heeft hij bankrekeningen, lidmaatschappen en een auto in Nederland. Op grond van het belastingverdrag met Rusland is hij óók inwoner van Nederland. De man heeft dus in beide landen een duurzaam tehuis, maar zijn persoonlijke en economische betrekkingen zijn volgens het Hof het nauwst met Nederland. Het middelpunt van de levensbelangen ligt in Nederland gelet op de eigen woning in Nederland waarin de echtgenote het grootste gedeelte van het jaar verblijft, de woning in Rusland in beginsel voor een jaar is gehuurd, er een tijdelijke verblijfsvergunning door Rusland is verstrekt, de man uiteindelijk minder dan één jaar in Rusland heeft gewerkt, geen sprake is van een duurzaam gescheiden leven in die zin dat de echtelieden onafhankelijk van elkaar hun levens inrichten en geen duurzame band meer met elkaar onderhouden. Verder neemt de man deel aan golfwedstrijden in Nederland en geniet hij looninkomsten en pensioenuitkeringen en stamrechtuitkeringen uit Nederland en is zijn stamrecht-B.V. in Nederland gevestigd.

Bron: Hof Den Haag d.d. 25 februari 2020.

Geen inkomensafhankelijke combinatiekorting

Een man heeft met zijn ex-partner drie kinderen. Twee ervan zijn op 1 januari 2016 jonger dan twaalf jaar. De kinderen staan heel 2016 ingeschreven op het woonadres van de ex-partner. Per twee weken verblijven de kinderen één weekend bij de man. Daarnaast verblijven de kinderen extra dagen bij hem tijdens vakanties en feestdagen. In geschil is of hij voor het jaar 2016 recht heeft op toepassing van de inkomensafhankelijke combinatiekorting (IACK).

Volgens Rechtbank Den Haag is niet aan de wettelijke inschrijvingseis voldaan. De man heeft dan alleen recht op de IACK als één van de kinderen, die jonger is dan twaalf jaar, doorgaans ten minste drie gehele dagen per week bij hem verblijft. Dat is niet het geval. Het verblijf van de kinderen bij hem, standaard om de week een weekend, is daartoe onvoldoende. Dat de kinderen tijdens de vakanties vaker bij hem verblijven leidt er niet toe dat aan het 'doorgaans-criterium' wordt voldaan. De man heeft volgens de Rechtbank daarom geen recht op de IACK.

Bron: Rechtbank Den Haag d.d. 30 januari 2020.

Vaststelling arbeidskorting in jaar van emigratie niet juist

Een man emigreert in 2015 naar Costa Rica. De vraag is op welk bedrag aan arbeidskorting hij recht heeft. De arbeidskorting is een heffingskorting die afhankelijk is van de hoogte van het arbeidsinkomen. Aanvankelijk stijgt de arbeidskorting naarmate het arbeidsinkomen hoger is, om daarna te dalen tot de arbeidskorting uiteindelijk nihil bedraagt. Als bij de vaststelling van de arbeidskorting rekening moet worden gehouden met het in Costa Rica verworven inkomen (standpunt inspecteur), dan is de arbeidskorting lager.

Hof Arnhem-Leeuwarden oordeelt dat de man recht heeft op een hoger bedrag aan arbeidskorting. Het Hof overweegt daarbij dat de tekst van de wet voor meerdere uitleg vatbaar is. Na een uitgebreide analyse van de mogelijkheden stelt het Hof vast dat niet valt in te zien waarom bij de berekening van de hoogte van de arbeidskorting rekening zou moeten worden gehouden met inkomen ter zake waarvan Nederland geen heffingswens heeft (zoals het onderhavige uit Costa Rica stammende loon), dan wel ter zake waarvan Nederland ingevolge verdragsrecht geen heffingsrecht mag uitoefenen.

Bron: Hof Arnhem-Leeuwarden d.d. 21 januari 2020.

(Navorderings)aanslagtermijn verlengd met verleend uitstel

De Hoge Raad heeft beslist dat de termijn voor het opleggen van een navorderingsaanslag wordt verlengd met het verleende uitstel voor het doen van aangifte. Dit geldt ook als de aangifte al is ingediend ten tijde van het verzoek om uitstel.

Belanghebbende heeft in de jaren 2010 t/m 2013 Pgb-inkomsten ontvangen die door zijn adviseur niet in de aangiften zijn verantwoord. De aangifte IB 2010 is ingediend op 11 april 2011. De adviseur heeft op 23 april 2011 om uitstel verzocht voor indiening van de aangiften IB 2010. De inspecteur heeft dit uitstel verleend tot 1 mei 2012. De aanslagen IB 2010 t/m 2012 zijn conform de aangiften opgelegd. Daarna zijn aan belanghebbende navorderingsaanslagen IB met vergrijpboeten opgelegd waarbij de Pgb-inkomsten alsnog zijn belast. De navorderingsaanslag over 2010 is gedagtekend 26 november 2016.

Eerder heeft Hof Arnhem-Leeuwarden geoordeeld dat de navorderingsaanslag over 2010 te laat is opgelegd, omdat geen rekening dient te worden gehouden met het verleende uitstel voor indiening van de aangifte, omdat die aangifte al was ingediend toen het uitstel werd gevraagd. Hiertegen komt de staatssecretaris met succes in cassatie. De Hoge Raad geeft aan dat de termijn waarbinnen de inspecteur kan navorderen wordt verlengd met de duur waarvoor het uitstel is verleend, ook indien later zou blijken dat met dat uitstel geen belang kon worden gediend omdat de aangifte al was gedaan.
Bron: Hoge Raad d.d. 28 februari 2020.

Nieuws uit België

Geen Belgisch progressievoorbehoud voor Nederlandse lijfrente

Het Antwerpse Hof van Beroep heeft zich op 22 oktober 2019 uitgesproken over het standpunt van de Belgische fiscus om progressievoorbehoud toe te passen op een Nederlandse lijfrente-uitkering.

De situatie is als volgt. Een alleenstaande inwoner van België ontvangt in 2018 een Nederlandse lijfrente van € 26.000 (o.b.v. een kapitaal van € 600.000), een AOW-uitkering van € 5.000 en een pensioenuitkering van € 20.000. Niet in geschil is dat de uitkering een lijfrente betreft en niet in geschil is dat Nederland hierover belasting mag heffen, omdat het bedrag van de uitkering hoger dan € 25.000 is. De belastingplichtige heeft daarom de lijfrente-uitkering niet in zijn aangifte personenbelasting opgenomen. De Belgische fiscus stelt dat de uitkering o.b.v. 3% van het kapitaal in de aangifte personenbelasting opgenomen moet worden en vervolgens vrijgesteld moet worden met progressievoorbehoud.

Of met andere woorden: de uitkering wordt niet aan de personenbelasting onderworpen maar er wordt wel rekening mee gehouden om het belastingtarief te bepalen dat van toepassing is op de inkomsten die wel progressief belastbaar zijn in België. Het standpunt van de fiscus resulteert m.a.w. in een hogere personenbelasting. Indien de lijfrente vrijgesteld wordt met progressievoorbehoud bedraagt de personenbelasting € 8.630, bij een integrale vrijstelling van de lijfrente, het standpunt van de belastingplichtige, bedraagt de personenbelasting slechts € 4.740.

Het Hof van Beroep van Antwerpen volgt het standpunt van de belastingplichtige. Op basis van het belastingverdrag tussen België en Nederland mag België slechts het belastingtarief toepassen dat van toepassing zou zijn, indien de vrijgestelde inkomsten (of vermogensbestanddelen) niet vrijgesteld zijn. Aangezien een lijfrente in een zuiver Belgische context belast wordt tegen een afzonderlijk i.p.v. een progressief tarief, mag dit geen invloed hebben op de vaststelling van het progressieve tarief van toepassing op de overige inkomsten. Het Hof van Beroep bevestigt dat de toepassing van progressievoorbehoud op vrijgestelde inkomsten (of vermogensbestanddelen) die afzonderlijk belast zouden worden in een zuiver Belgische context in strijd is met het belastingverdrag en er bijgevolg een integrale vrijstelling verstrekt moet worden.

Bron: Hof van Beroep Antwerpen d.d. 22 oktober 2019.

Belgische beurstaks niet in strijd met EU-recht

Anton van Zantbeek VOF is bij het Belgische Grondwettelijk Hof in beroep gegaan tegen de uitbreiding van de werkingssfeer van de Belgische taks op de beursverrichtingen (TOB). De TOB wordt niet langer uitsluitend geheven over transacties die in België zijn aangegaan of uitgevoerd en die betrekking hebben op Belgische of vreemde openbare fondsen, voor zover de transactie is uitgevoerd met behulp van een tussenpersoon die handelt in de uitoefening van een beroep. De TOB is na de wijziging ook verschuldigd wanneer de aan- of verkooporder aan een niet-ingezeten tussenpersoon is gegeven door een ingezeten ordergever. In dat geval moet de ordergever de TOB aangeven en betalen, tenzij hij kan aantonen dat die belasting is betaald door die tussenpersoon of diens aansprakelijke vertegenwoordiger.

Het Grondwettelijk Hof heeft het EU-Hof van Justitie vervolgens prejudiciële vragen gesteld over de verenigbaarheid van de TOB met het EU-recht. Het EU-Hof beslist dat het niet in strijd is met het EU-recht om een belasting in te voeren die is geheven over beursttransacties die in opdracht van een ingezetene van die lidstaat zijn aangegaan of uitgevoerd door een niet-ingezeten tussenpersoon van beroep, waardoor het vrij verrichten van de door dergelijke tussenpersonen aangeboden diensten is beperkt. Wel geldt daarbij volgens het EU-Hof de voorwaarde dat een ordergever en de betreffende tussenpersonen over faciliteiten moeten kunnen beschikken die betrekking hebben op zowel de met de belasting samenhangende aangifteverplichtingen als de betaling daarvan en die ervoor zorgen dat de beperking is gereduceerd tot hetgeen noodzakelijk is om de met die regeling nagestreefde wettige doelstellingen te bereiken.

Bron: Europese Hof van Justitie 30 januari 2020, nr. C-725/18.

30%-vergoeding is in België een onbelaste vergoeding

Het Hof van Beroep van Antwerpen oordeelt dat de zogenaamde extraterritoriale kosten, die in Nederland onder toepassing van de 30%-regeling belastingvrij vergoed kunnen worden, in België als een belastingvrije kost eigen aan de werkgever beschouwd moeten worden.

Het gaat om een inwoner van België die in 2012 en 2013 werkzaam is in Nederland en daar gebruik maakt van de 30%-regeling. Als fiscaal inwoner van België dient hij zijn wereldinkomen in de Belgische aangifte personenbelasting op te nemen. Volgens de belastingplichtige kwalificeert de 30%-vergoeding voor Belgische doeleinden als een belastingvrije terugbetaling van een kost eigen aan de werkgever en dient de 30%-vergoeding niet opgenomen te worden in de belastbare basis in België. De Belgische belastingdienst is van mening dat de 30%-vergoeding voor Belgische belastingdoeleinden als een bezoldiging beschouwd dient te worden.

Het Hof van Beroep te Antwerpen is het eens met de belastingplichtige en stelt dat de Belgische fiscus niet aantoonbaar aan de hand van positieve en controleerbare gegevens dat de in Nederland onbelaste vergoeding ten belope van 30% van het loon in werkelijkheid een bezoldiging uitmaakt. Anderzijds blijkt volgens het Hof dat de forfaitaire vergoeding voor extraterritoriale kosten een vergoeding van kosten eigen aan de werkgever beoogt.

Aldus maakt de belastingplichtige volgens het Hof op voldoende wijze aannemelijk dat de belastingvrije vergoeding die hij heeft verkregen ter grootte van 30% van zijn verloning er toe strekt om kosten eigen aan de werkgever te vergoeden en als belastingvrij beschouwd dient te worden voor Belgische belastingdoeleinden.

Bron: Hof van Beroep Antwerpen 26 november 2019.

